

Arrest

nr. 260 039 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 april 2021 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Mevrouw,

Naam: A. (..)

Voornaam: R. K. (..)

Geboortedatum: (...)1990

Geboorteplaats: Koforidua

Nationaliteit: Ghana

+ minderjarige dochter: A. E. A. (..) (°(...))2020)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 1, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samen met haar minderjarige dochter, A. E. A. (..) (°(...))2020), in België verblijft. Vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van het minderjarige kind, is het in het belang van het kind dat zij de administratieve situatie van haar moeder volgt. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt voor zowel mevrouw als haar kind zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Op 13/08/2020 diende betrokkene met de heer B. F. (..) (°(...))1965), die legaal in België verblijft, een aanvraag tot erkenning van betrokkenes kind A. E. A. (..) (°(...))2020) in te Antwerpen. Op 07/10/2020 werd de erkenning echter geweigerd door de stad Antwerpen, daar uit het onderzoek blijkt dat de erkenning van betrokkenes kind enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. De weigering van een erkenning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene kan niet aantonen dat B. F. (..) (°(...))1965) de biologische vader is van haar kind. Indien betrokkene wel kan aantonen dat B. F. (..) (°(...))1965) de biologische vader is van haar kind, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Indien in de toekomst de heer B. F. (..) (°(...))1965) toch erkend zou worden als wettelijke vader van A. E. A. (..) (°05/08/2020), kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van deze erkenning.

Het feit dat betrokkenes kind, A. E. A. (..) (°(...))2020), in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar moeder, die op eigen risico, ondanks haar precaire verblijfssituatie, een gezinsleven heeft uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

De zeer jonge leeftijd van het kind maakt zo net dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat het kind niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder kan opgroeien in het land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat haar kind geen enkele band met Ghana heeft of dat haar kind geen band met Ghana kan ontwikkelen. Hoewel het kind niet in Ghana is geboren, heeft zij wel via haar moeder een band met Ghana. Betrokkene heeft immers de Ghanese nationaliteit en is in Ghana geboren. Bovendien is betrokkenes dochter nog geen jaar oud en kan zij zich gemakkelijker aanpassen aan een gewijzigde omgeving en kan zij nog niet praten. Betrokkene toont niet aan dat het onmogelijk is voor haar dochter de Ghanese cultuur en taal aan te leren.

Het louter feit dat betrokkene samenwoont met de heer B. (..) wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven, (arr. RW, nr.

189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM)). De betrokkene toont bovendien niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat meneer niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ghana. Zowel betrokkene als Meneer wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RW, nr. 181.244 van 25 januari 2017).

De loutere omstandigheid dat verzoekster en haar kind in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene en haar kind medische problemen hebben die een terugkeer naar Ghana in de weg zouden staan. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoekster kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 3 en 8 van het EVRM geschonden worden, alsook de rechten van het kind indien verzoekster dient terug te keren naar Ghana.

III. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verwerende partij gaf verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien zij de toegelaten dagen van verblijf heeft overschreden. Men heeft geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster die in dit dossier nochtans bijzonder is.

Er wordt in de beslissing enkel verwezen naar de erkenning die door de heer B. F. (..) werd aangevraagd bij de stad Antwerpen. Deze werd reeds in oktober 2020 geweigerd.

Op het moment van de verwekking had verzoekster seksuele contacten met 2 mannen, waaronder de heer A. (...). Gelet op het feit dat hij nog gehuwd is, lag dit voor hem moeilijk om de erkenning op te starten.

Ondertussen werd er een DNA-test afgenomen en blijkt dat de heer A. (...) wel degelijk de biologische vader is van E. Hij heeft zich, samen met verzoekster, op 26.05.2021 bij de burgerlijke stand, aangeboden en deed aangifte tot erkenning.

Hiermee werd geen enkele rekening gehouden bij het nemen van de beslissing.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Het geheel van bovenstaande argumenten getuigt van een onzorgvuldig bestuur.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is zeer onredelijk van verwerende partij om een bevel om het grondgebied af te leveren zonder het volledige gezinsleven van verzoekster mee op te nemen in de beoordeling.

In het belang van E. is het wel degelijk belangrijk dat verzoekster met het kind in België kan verblijven, alwaar zij de hulp kan inroepen van de biologische vader.

Tevens werd verzoekster op 07.04.2021 gehoord. Met de verklaringen werd niet de minste rekening gehouden. De beslissing werd thans genomen op 06.04.2021, een dag voor het gehoor met verzoekster.

Nochtans werd reeds op 15.03.2021 de uitnodiging verstuurd aan cliënte. Verwerende partij hier dus ook weet van en had het nemen van de beslissing kunnen uitstellen tot na het afnemen van het gehoor.

De bedoeling van deze hoorplicht is om de redenen van verzoekster m.b.t. een eventueel bevel te achterhalen, doch wanneer dit verhoor een uur voor het afleveren van het bevel plaatsvindt, kan men hiermee geen rekening houden.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Indien men enkel verzoekster hoort om te voldoen aan de formalistische vereisten, doch niet om werkelijk haar dossier te onderzoeken, is dit onredelijk en niet te verantwoorden.

Er werd reeds een DNA-test afgenomen op 21.01.2021. Hier werd niet de minste rekening gehouden.

Deze praktijk van verwerende partij is zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar!

Schending van de hoorplicht

Daarnaast werd verzoekster niet grondig gehoord over haar sociale situatie in België, alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd af geleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij werd wel uitgenodigd bij een schrijven dd. 15.03.2021 voor een gehoor dat zou plaatsvinden op 07.04.2021, doch de beslissing werd reeds op 06.04.2021 genomen, zonder ook rekening te houden met de argumenten die verzoekster op haar gehoor zou hebben voorgebracht.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en die haar belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster in haar belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoekster wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten

te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RW 202254).

Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat dit duidelijk een tekortkoming uitmaakt van de motiveringsverplichting die wel degelijk vereist dat de beslissing gedragen wordt door draagkrachtige motieven.

Het niet onderzoeken van de individuele en specifieke situatie van verzoekster om dan te komen tot het besluit dat het in het belang van het kind is dat men terugkeert naar Ghana is geheel onzorgvuldig en schendt tevens de motiveringsverplichting, waarbij men niet opneemt dat ondertussen de biologische afstamming met de heer A. (...) vaststaat en dat hij wel degelijk de vader is van E. De motivering van de weigering tot erkenning wordt hierin opgenomen en veelvuldig aangehaald, doch er wordt niet verwezen naar de afstamming en het vaderschap van de heer A. (...).

Dat het verstorend effect op de belangen van het kind wel degelijk had moeten worden onderzocht en dat dit in casu niet gebeurd is.

Dat de beslissing aldus niet voldoet aan de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. Dat de beslissing niet in feite en in rechte kan worden gedragen door draagkrachtige argumenten die het bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen.

Dat aldus de beslissing dient te worden vernietigd!

III.2. Schending van artikel 3 EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal worden van COVID-19.

Dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Ghana.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM.

Verzoekster heeft immers in België een veilig onderkomen. Indien verzoekster dient terug te keren, zal verzoekster in de armoede terecht komen gezien het feit dat zij als alleenstaande moeder zal moeten terugkeren.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

III.3. Schending van artikel 8 EVRM

Dat verzoekster bovendien meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar het land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op artikel 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft eenieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Ghana. In België heeft zij een netwerk bestaande uit vrienden en de biologische vader van Elora. Zij staan ondertussen enige tijd mee in voor de zorg en steun van verzoekster als ook voor Elora. Zij zou trouwens als alleenstaande moeder moeten terugkeren.

Ook heeft de vader van het kind een voltijdse tewerkstelling. Hij kan verzoekster dan ook niet volgen indien zij het land dient te verlaten. Bovendien is hij nog steeds gehuwd waardoor hij niet kan mee reizen.

De belangen van verzoekster en kind wegen wel degelijk zwaar op tegen de nadelen. Dat in onderhavig dossier geen belangenafweging werd gemaakt en dat dit alles een ernstige schending uitmaakt van artikel 8 EVRM."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Verzoekende partij kan gevolgd worden in haar betoog dat bij het treffen van de bestreden beslissing enkel rekening gehouden werd met de feitelijke elementen inzake de heer B.F.. Evenwel, waar verzoekende partij stelt dat voor het treffen van de bestreden beslissing uit een DNA-test gebleken is dat de biologische vader van haar kind de heer A. is en dat hiermee geen rekening werd gehouden, kan de Raad de repliek van de verwerende partij volgen waar deze stelt dat de motivering in de bestreden beslissing dat: *“Indien betrokkene wel kan aantonen dat B. F. (..) (°(...).1965) de biologische vader is van haar kind, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Indien in de toekomst de heer B. F. (..) (°(...).1965) toch erkend zou worden als wettelijke vader van A. E. A. (..)h (°05/08/2020), kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van deze erkenning.”* doorgetrokken kan worden naar de heer A.

Het loutere gegeven dat er tussen de heer A. en het kind van verzoekende partij via een DNA-test op 18 januari 2021 gebleken is dat de heer A. de biologische vader is van het kind, maakt inderdaad nog niet dat er daarom sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven tussen de heer A. en het kind van verzoekende partij.

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren (*“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.”* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, in het bijzonder of het krijgen van een kind was gepland; of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind; de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De Raad dient na te gaan of er op het moment van de bestreden beslissing factoren aanwezig waren die wijzen op een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij, haar kind en de vader waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij de betekening van de bestreden beslissing op 28 april 2021 gehoord werd in het kader van een gesprek inzake haar verblijfssituatie. Uit het *“Verslag Sefor-terugkeergesprek”* blijkt dat verzoekende partij verklaarde dat – nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand de erkenning van haar kind door de heer B.F. had geweigerd, de heer B.F. volledig veranderde en zij met haar kind is ingetrokken bij een vriendin. Verzoekende partij *“dacht dat het kind dan misschien van een andere man was waar ze een week bij had verbleven. Ze had geen contactgegevens van deze man, maar had zijn adres op de laatste pagina van haar Bijbel geschreven. Toen ze naar hem toe ging kon hij niet praten, maar hij gaf haar zijn contactgegevens.”*

Verzoekende partij bleek een up en down relatie te hebben met de heer B.F., leerde de heer A. kennen op de tram en bleef een week bij hem tot ze ontdekte dat de heer A. gehuwd was met een vrouw die in die periode in het buitenland verbleef. Ze ging uiteindelijk terug bij de heer B.F. en ontdekte dat ze zwanger was. Verzoekende partij was niet zeker wie de vader van haar kind was. Door de advocaat van de heer A. werd dan een DNA-test geregeld en volgens de verklaringen van verzoekende partij *“neemt (de heer A.) nu zijn verantwoordelijkheid, maar ze hebben geen relatie met elkaar en wonen niet samen. De vrouw van mr. A. is op de hoogte van de situatie en heeft er vrede mee, ze wilt ook dat hij zijn verantwoordelijkheid opneemt. Mr. A. heeft een B-kaart en woont en werkt al meer dan 10 jaar in België. Mr. A. en (verzoekende partij) willen het kind erkennen. (..) Ze gaan een afspraak maken met hun advocaat om het kind te erkennen.”*

Hoewel blijkt dat de heer A. wel aanwezig was tijdens het voormelde gesprek, blijkt uit geen enkel concreet objectief stavingstuk op welke wijze de heer A. zijn vaderschapsrol ten aanzien van zijn biologisch kind vervult. Uit de verklaringen van verzoekende partij kan enkel opgemaakt worden dat de heer A. wel bereid zou zijn om zijn verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn biologisch kind op te nemen, maar uit niets blijkt op welke wijze de relatie tussen de heer A. en het kind effectief ingevuld

wordt. Er blijkt niet of er regelmatige contacten zijn, noch op welke wijze de biologische vader bijdraagt aan de opvoeding en zorg van het kind. Wat wel vast staat is dat het kind niet gepland was, inwoont bij verzoekende partij en dat redelijkerwijze, bij gebrek aan andere elementen, kan gesteld worden dat verzoekende partij de voornaamste zorgdrager is van het kind. Het loutere gegeven dat de biologische vader bepaalde intenties uit met betrekking tot de invulling van zijn vaderschapsrol is niet afdoende om aannemelijk te maken dat er sprake is van een beschermenswaardige gezins- of familierelatie, dit is effectief beleefde gezinsbanden tussen de biologische vader en het kind, waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden. Bovendien stelt de Raad vast dat – hoewel verzoekende partij beweert dat op 26 mei 2021 een aangifte tot erkenning van het kind door de heer A. werd gedaan – hiervan geen enkel stavingstuk werd voorgelegd, dit nog naast de vaststelling dat het louter erkennen van een kind evenmin aantoonst dat er een effectief gezinsleven is tussen de erkenner en het kind.

Nu verzoekende partij niet aantoonst dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermenswaardig familieleven tussen haar kind en diens biologische vader die valt onder de draagwijdte van artikel 8 van het EVRM en waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben, kan een schending van deze bepaling dan ook niet worden weerhouden. De Raad kan de verwerende partij dan ook geheel volgen waar deze stelt dat het loutere gegeven dat men biologische vader is van een kind niet inhoudt dat men met dat kind ook een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij enig pertinent gegeven inzake haar gezinsleven (en dat van haar kind) veronachtzaamd heeft. Zij toont geenszins aan dat het belang van het kind geschaad wordt door de bestreden beslissing omdat zij niet verder in België kunnen verblijven. Met haar betoog voorts dat zij alhier een netwerk heeft opgebouwd maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat zij enig beschermenswaardig gezins- of privéleven in België heeft waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Waar zij verwijst naar een netwerk van vrienden toont zij immers niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63). Door haar vaag en algemeen betoog maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven gebonden is aan België. Dit nog daargelaten de vaststelling dat het EHRM reeds geoordeeld heeft dat – voor zover verzoekende partij toch gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven in België – dit ontwikkeld werd tijdens illegaal verblijf en in die omstandigheden dit bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

Bovendien, indien de biologische vader van het kind alsnog het kind erkent, dan kan verzoekende partij – zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de bestreden beslissing – *“bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van deze erkenning”*. De Raad benadrukt dat volgens het EHRM Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Zoals de verwerende partij overweegt in de bestreden beslissing is het kind nog zeer jong, amper 8 maanden op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, en beschikt het aldus over een groot aanpassingsvermogen. Uit niets blijkt dat de belangen van het kind geschaad worden bij een -eventueel tijdelijke- terugkeer naar het herkomstland met de verzoekende partij, die de voornaamste zorgdrager is van het kind, dit temeer de verblijfssituatie in België precair en dus instabiel is, in tegenstelling tot een regulier verblijf in het herkomstland, waar gelet op het gegeven dat verzoekende partij aldaar is opgegroeid en het overgrote deel van haar leven heeft doorgebracht kan aangenomen worden dat zij aldaar wel degelijk nog over een netwerk beschikt.

2.7. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij geen schending van de hoorplicht aannemelijk. Er moet worden geduwd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voorzover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de

overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoekende partij maakt evenwel niet aannemelijk dat zij verwerende partij nog inlichtingen hadden kunnen verschaffen die haar er konden van weerhouden vast te stellen dat zij toepassing diende te maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Zoals duidelijk blijkt doet de omstandigheid dat via DNA-test een biologische vader werd geïdentificeerd geen afbreuk aan de besluitvorming inzake de bestreden beslissing. Verzoekende partij maakt voorts ook niet aannemelijk met welke *“sociale situatie”* de verwerende partij nog rekening had moeten houden en die had kunnen leiden tot een andere besluitvorming.

2.8. Waar verzoekende partij voorts nog betoogt dat een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt omdat zij schrik heeft dat zij slachtoffer zal worden van COVID-19 wijst de Raad erop dat dit een pandemie betreft en verzoekende partij ook in België besmet kan geraken met het virus. Het loutere feit dat men mogelijks besmet kan geraken met het virus maakt geen onmenselijke of vernederende behandeling uit in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het komt aan verzoekende partij toe de nodige veiligheidsmaatregelen in acht te nemen om de kans op besmetting te reduceren.

Naast de vaststelling voorts dat verzoekende partij bezwaarlijk kan stellen dat haar economische en sociale positie in België goed is, gelet op haar illegale verblijfssituatie en het feit dat zij moet afhangen van hulp van derden, benadrukt de Raad dat het loutere feit dat de verzoekende partij zou worden overgedragen aan een land waar haar economische positie mogelijks slechter is dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, Miah/Verenigd Koninkrijk, § 14; mutatis mutandis EHRM 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, M.S.S./België en Griekenland, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden van de verzoekende partij er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (mutatis mutandis EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein/Nederland en Italië §§ 70-71; EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, §§ 281-292; EHRM 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42). Zoals de Raad bovendien al heeft vastgesteld kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekende partij wel degelijk nog een netwerk heeft in het herkomstland waarop zij kan terugvallen en bovendien blijkt uit haar visumaanvraag kort verblijf dat verzoekende partij tewerk gesteld was in het herkomstland zodat haar betoog dat zij in een situatie onverenigbaar met artikel 3 van het EVRM zal terechtkomen bij terugkeer niet kan overtuigen.

2.9. Het eerste middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

2.10. In wat als een tweede middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de

bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

De belangen van het kind dienen steeds vooropgezet te worden!

Het is in het belang van het kind dat verzoekster niet dient terug te keren naar Ghana aangezien dit een onevenredige schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM en van het recht om de vader te kennen, zijnde dhr. A. (...).

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it."

(Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

(Eigen markering)

Uw Raad erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van alle kinderen een essentiële overweging moeten vormen. Uw Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Het is in het belang van het kind dat de moeder in België kan blijven omdat een terugkeer naar Ghana onrechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor het kind en aldus dient de bijlage 13 vernietigd te worden."

2.11. Wat betreft het hoger belang van het kind waarmee rekening moet worden gehouden krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en het Internationaal Kinderrechtenverdrag, moet worden herhaald dat uit de voorliggende gegevens slechts kan worden afgeleid dat niet blijkt dat de biologische vader de rol van zorgdrager, laat staan de belangrijkste zorgdrager op zich neemt. Nu verzoekende partij er niet in slaagt met concrete argumenten de intensiteit van de relatie tussen het kind en de biologische vader aan te tonen, maakt zij ook niet aannemelijk dat een terugkeer naar het herkomstland het hoger belang van het kind, waarvan wél is aangetoond dat het samenwoont met verzoekende partij en deze de zorg voor het kind op zich neemt, zou schaden.

2.12. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER